

et tilstræffeligt Materiale til Raadighed for Rigsdagens Medlemmer til at overse de øjeblikkelige og de efterfølgende Virkninger af en Vedtagelse af hver enkelt Forslag eller af de samlede Forslag som en Helhed, og at et saadant Materiale kun kan tilvejebringes ved Foranstaltning af Kirke- og Undervisningsministeriet, som alene raader over de hertil nødvendige Kræfter. Jeg benægter ikke, at Tiden maaste er moden til større eller mindre Ændringer i den bestaaende Tilstand; det er muligt, at udvidet Frihed i flere Retninger er anbefalelsesværdig og lader sig gennemføre; det kan tænkes, at enkelte Begrænsninger lade sig til Held for Kirkelivet afløse af andre Betryggelsesmidler for god Kirkeorden og Gudsordets sømmelige og velsignelsesrige Forhændelse. Men hvad jeg benægter, er dette, at det gaar an at tage let paa disse Forhold og at trøste sig med, at det er unødvendigt at klare sig, hvor Ændringer i de bestaaende Forhold føre hen eller dog med en vis Sandsynlighed kunne føre hen.

Som Følge af denne min Opfattelse har jeg foreslaaet Udvalgets øvrige Medlemmer, at vi i Forening skulde indstille til Folketinget at vedtage en Opfordring til Kirke- og Undervisningsministeren om, at han vilde paatage sig at faa tilvejebragt et saa vidt mulig udtømmende Materiale for Rigsdagen til en Bedømmelse af, hvilke Ændringer den gældende Lovgivning, særlig med Hensyn til Kirkenes Brug, passende kunde undergives efter Tidsforholdenes Udvikling, men hertil har kun et Medlem (Paulin) sluttet sig. For mig er der altsaa kun blevet tilbage at tilraade Meningsfæller at stemme imod, at Lovforslaget bliver til Lov. Der er ingen Grund til, at Lovforslaget ikke skulde gaa til en eventuel 3dje Behandling i Folketinget, men naar denne er sluttet, opfordrer jeg til at stemme imod en Lovgivning, der hviler paa et aldeles usikkert Grundlag og har en langt betydeligere Rækkevidde, end der for Tiden kan overses.

Et Mindretal (S. Paulin) har ved den foreløbige Behandling af dette Lovforslag i Udvalget, med Hensyn til en enkelt Side af Lovforslagets Bestemmelser, navnlig en mere fyldig Benyttelse af Kirken, ikke nægtet at dette havde dets Sympati, idet det ikke skønnede rettere, end at naar man var i Stand til at tilvejebringe en virkelig Betryggelse for en sand og levende Forhændelse af Guds Ord, maatte Kirken ogsaa, dog under Hensyn til den bestaaende Ordning, saa vidt mulig staa til Raadighed for en saadan Forhændelse, ogsaa naar denne udøvedes af uordinerede, der ere Medlemmer af Folketirken.

J Henhold hertil har Mindretallet søgt at gøre sig det klart, med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Lovforslaget i Virkeligheden indeholdt en saadan tilfredsstillende Garanti, men dette Spørgsmaal har man for sit Vedkommende ikke været i Stand til at besvare bekræftende. Man har da foresøgt Løsningen af Spørgsmaalet under en anden Form, men har ikke været i Stand til at finde en saadan, der indeholdt mere Betryggelse, end den man allerede har i Bestemmelserne i Lov af 25de Marts 1872, hvorved der gives den uordinerede Lov til at tale i Kirken, under Sognepræstens Ansvar.

Medens Mindretallet altsaa, under visse Betingelser, kunde sympatisere med Lovforslaget paa ganske enkelte Punkter, saa er det paa den anden Side langt fra i Stand til at kunde følge Flertallet, med Hensyn til de af dette stillede Ændringsforslag, der efter Mindretallets Skøn ville have en saa indgribende Betydning i Forhold til det bestaaende, ligesom man ej heller paa nogen Maade deler den Frygt, som Flertallet, ved Afkevedtagelse af dette Lovforslag, synes at nære over for en ganske enkelt Retning af Folketirken.

Disse Omstændigheder have for Mindretallet en saa afgjort Betydning, at det ikke kan tiltræde Flertallets Betænkning, eller